

Lichtbloed

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementen verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1

Ik werd wakker van de kou. Niet zomaar een frisse ochtendkou, maar een vochtige, doordringende kou die zich een weg baande tot diep in mijn lichaam. Mijn gezicht lag tegen natte bladeren gedrukt en de geur van vochtige aarde, uitgebrand hout en iets metaalachtigs hing zwaar in de lucht. Mijn hoofd bonsde alsof iemand er met een hamer op had geslagen. Heel even bleef ik liggen, mijn ogen gesloten, in de hoop dat ik elk moment in mijn eigen bed wakker zou worden. Dat dit een nachtmerrie was. Maar toen ik mijn ogen opende, zag ik de donkere kruinen van de bomen boven mij zacht heen en weer bewegen in de wind.

Voorzichtig kwam ik overeind. Mijn handen verdwenen in een dikke laag bladeren en ik voelde mijn spieren aanspannen terwijl ik mezelf omhoog duwde. Pas toen besepte ik waarop ik had gelegen. Mijn adem stakte. Ik keek omlaag en deinsde automatisch achteruit. Onder mij lagen lichamen. Mijn blik schoot van het ene gezicht naar het andere. Natasja. Karen. Thomas. Nadine. En de anderen. Allemaal lagen ze door elkaar heen, alsof iemand hen zonder enige moeite op een hoop had gegooid. Hun gezichten waren bleek. Sommigen hadden opgedroogd bloed op hun kleding, anderen zagen eruit alsof ze ieder moment wakker konden worden.

"Natasja..." fluisterde ik terwijl ik naast haar neerknielde. Mijn vingers trilden toen ik haar schouder voorzichtig vastpakte. "Kom op... word wakker." Ze reageerde niet. Haar huid voelde ijskoud aan. Veel kouder dan hij hoorde te zijn. Ik probeerde Karen overeind te trekken, maar haar lichaam zakte slap terug tussen de bladeren. Op dat moment drong de werkelijkheid langzaam tot me door. Ze werden niet meer wakker.

De tranen kwamen vanzelf. Ik begon ongecontroleerd te huilen, zonder nog te proberen mezelf in te houden. Gisterenavond hadden we nog gelachen. We waren met z'n vijven naar het bos gegaan voor een spontaan kampvuurtje. Onderweg waren er steeds meer bekenden bij gekomen, totdat we uiteindelijk met twaalf jongeren rond het vuur zaten. Er stond muziek aan, iemand vertelde slechte grappen, een paar mensen dansten tussen de bomen en de rest zat gewoon te praten. Het was een gewone zomeravond geweest. Misschien juist daarom voelde dit zo onmogelijk.

Langzaam kwamen de herinneringen terug. Niet als een verhaal, maar als losse flitsen. Schaduwen die zich tussen de bomen bewogen. Geschreeuw. Paniek. Iemand die begon te rennen. Een meisje dat gilde. Bleke gezichten. Ogen die vreemd oplichtten in het donker. Tanden. Bloed. Daarna niets meer. Alsof iemand midden in mijn herinneringen het licht had uitgedaan.

Ik legde mijn handen tegen mijn slapen en probeerde na te denken. Waarom leefde ik nog? Waarom werd ik wakker en zij niet? Mijn vingers gleden automatisch naar mijn hals. Geen wond. Geen pijn. Zelfs geen korstje. Alsof er nooit iets gebeurd was. Toch voelde ik me anders. Ik kon niet uitleggen waarom. Mijn lichaam voelde lichter, krachtiger. Alsof iedere spier beter werkte dan ooit tevoren. Misschien kwam het door de schok, hield ik mezelf voor, maar diep vanbinnen geloofde ik daar zelf al niet meer in.

Ik moest de politie bellen.

Mijn fiets lag een paar meter verderop in het gras. Wonder boven wonder leek hij nauwelijks beschadigd. Mijn telefoon zat nog in mijn jaszak, maar toen ik hem pakte verscheen er geen bereik op het scherm. Natuurlijk. Precies nu. Ik stapte op mijn fiets en reed het bospad af. Pas een eind verder verscheen eindelijk één streepje. Met trillende vingers belde ik 112.

"Alarmcentrale."

"Er... er liggen mensen in het bos."

Mijn stem klonk vreemd. Alsof hij niet van mij was.

"Zijn ze gewond?"

"Ik denk... ik denk dat ze dood zijn."

"Wat is er gebeurd?"

Ik sloot mijn ogen. Hoe moest ik uitleggen wat ik dacht gezien te hebben? Dat we misschien waren aangevallen door vampiers? Zelfs terwijl die gedachte door mijn hoofd ging, voelde hij belachelijk. "Ik weet het niet," zei ik uiteindelijk. "Maar stuur alsjeblieft iemand."

Nadat ik de locatie had doorgegeven hing ik op. Toch fietste ik niet naar huis. Ik draaide om en reed terug naar de open plek. Ik kon mijn vrienden daar toch niet alleen achterlaten. Misschien werd er nog iemand wakker. Misschien was ik niet de enige.

Maar alles was precies zoals ik het had achtergelaten.

Ik ging tussen hen in zitten en staarde naar de gezichten die ik zo goed kende. De stilte voelde zwaar. Te zwaar. Pas na een paar minuten beseftte ik dat er iets niet klopte. Ik hoorde water stromen, ergens ver weg. Ik hoorde een uil landen. Kleine dieren die tussen de struiken bewogen. Zelfs de wind leek honderden verschillende geluiden met zich mee te dragen. Langzaam keek ik om me heen. Ik zag alles. Niet een beetje beter dan normaal, maar scherp. Ongelooflijk scherp. Zelfs in het donker kon ik de nerven van bladeren onderscheiden en bewegingen zien die ik anders nooit had opgemerkt. Een koude rilling trok door mijn lichaam. Dit was niet normaal.

Mijn blik gleed opnieuw naar mijn handen. Daarna naar de lichamen van mijn vrienden.

"Wat ben ik?" fluisterde ik.

De woorden bleven tussen de bomen hangen.

In de verte verschenen blauwe zwaailichten. Ze waren sneller dan ik had verwacht. Op hetzelfde moment sloeg de paniek toe. Wat als ze mij wilden onderzoeken? Wat als ze ontdekten dat er iets met mij veranderd was? Misschien was ik ziek. Misschien was ik gewond zonder het te voelen. Of misschien... misschien was ik helemaal geen mens meer.

Ik keek nog één keer naar mijn vrienden. Het schuldgevoel kneep mijn borst bijna dicht. Ik wilde niet weg. Ik wilde bij hen blijven totdat iemand hen met respect zou meenemen. Maar een gevoel dat ik niet kon verklaren zei me dat ik hier niet mocht zijn wanneer de politie

arriveerde. Niet nu. Nog niet. Zacht fluisterde ik een verontschuldiging, pakte mijn fiets en verdween tussen de bomen.

De rit naar huis herinner ik me nauwelijks. Mijn benen traptten vanzelf door terwijl mijn hoofd bleef malen. Steeds opnieuw zag ik dezelfde beelden voor me: de bleke gezichten, de ogen in het donker en mijn vrienden die nooit meer wakker zouden worden. Toen ik eindelijk thuis was, draaide ik de deur op slot en bleef er met mijn rug tegenaan staan. Mijn hele lichaam trilde. In de badkamer trok ik mijn bebloede kleren uit en liet het warme water over me heen stromen. Langzaam kleurde het water roze voordat het door het putje verdween. Ik bleef minutenlang roerloos onder de douche staan, alsof ik de afgelopen nacht van mijn huid kon afwassen. Toen ik eindelijk uitstapte, gooide ik mijn kleren direct in de wasmachine, schonk mezelf met trillende handen een flinke borrel in en dronk hem in één keer leeg. Daarna kroop ik onder mijn dekbed. De vermoeidheid won het uiteindelijk van alle vragen die door mijn hoofd bleven spoken. Waarom leefde ik nog? Waarom ik? En vooral... wat was er vannacht werkelijk met mij gebeurd?

Hoofdstuk 2

Ik schrok wakker van de deurbel.

Even wist ik niet waar ik was. Mijn ogen schoten door de slaapkamer, terwijl mijn hart als een razende tekeer ging. Toen kwam de vorige nacht in één allesverzengende golf terug. Het bos. Mijn vrienden. De lichamen. De blauwe zwaailichten. Mijn adem stokte en ik bleef een paar tellen roerloos liggen, hopend dat het allemaal alsnog een nachtmerrie zou blijken. Maar de vochtige kleding die nog op de vloer van de badkamer lag en de lichte geur van rook die ondanks de douche nog in mijn haar leek te hangen, vertelden me iets anders.

De bel ging opnieuw.

Ik keek naar de wekker. Nog vroeg. Buiten tikte de regen zacht tegen de ramen. De lucht was grijs en zwaar, alsof zelfs de hemel wist wat er die nacht gebeurd was. Ik trok snel mijn badjas aan, haalde een hand door mijn verwarde haar en liep naar de voordeur.

Twee politieagenten stonden op de stoep. Een man en een vrouw. Allebei met een ernstige blik.

"Goedemorgen. Bent u Arianne?"

Ik knikte en deed de deur verder open.

"Komt u binnen."

Terwijl zij hun natte jassen uittrokken, liep ik automatisch naar de keuken. "Willen jullie koffie?" vroeg ik. Mijn stem klonk verrassend rustig, terwijl ik vanbinnen het gevoel had dat ik ieder moment door mijn knieën kon zakken.

"Dat zou fijn zijn."

Ik zette het koffieapparaat aan en probeerde mijn handen stil te houden. Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe de twee agenten rustig mijn woonkamer bekeken. Foto's aan de muur. Boekenkast. Planten voor het raam. Alles zag er precies hetzelfde uit als gisteren. Alleen ik voelde me totaal niet meer dezelfde persoon.

Voordat ik de woonkamer binnenliep, ving ik mijn spiegelbeeld op in de gang. Onwillekeurig bleef ik staan. Mijn gezicht zag wat bleker dan normaal, maar verder leek er niets veranderd. Ik trok voorzichtig de kraag van mijn badjas opzij en keek naar mijn hals.

Niets.

Geen wondjes.

Geen blauwe plekken.

Zelfs de afdrukken van tanden, waarvan ik zeker wist dat ze er geweest waren, waren verdwenen. Alsof mijn huid zichzelf in één nacht had genezen.

Een koude rilling trok over mijn rug.

"Arianne?"

De stem van de agente haalde me uit mijn gedachten.

Ik zette de kopjes op tafel en ging tegenover hen zitten.

"Wat kan ik voor jullie doen?"

De man pakte een notitieboekje.

"Bent u bevriend met Natasja Vermeer, Karen de Jong, Thomas van Dijk en Nadine Brouwer?"

Mijn keel werd droog.

"Ja."

"Hoe goed kende u hen?"

"Dat waren mijn beste vrienden."

Zelfs terwijl ik het zei, voelde het woord *waren* als een mes dat langzaam werd omgedraaid.

De agente keek me een paar seconden zwijgend aan.

"Waar was u gisteravond?"

Mijn hart sloeg een slag over.

"Gewoon thuis."

De woorden kwamen sneller dan ik had gewild.

"Mijn vrienden gingen nog naar een kampvuur in het bos, maar ik was moe. Ik ben vroeg naar bed gegaan."

De agent schreef iets op.

"We hebben vannacht meerdere jongeren dood aangetroffen."

Ik liet mijn blik langzaam zakken, alsof ik het nieuws voor het eerst hoorde.

"Dood?"

Mijn stem brak vanzelf.

"Nee..."

De tranen hoefde ik niet eens op te roepen. Ze kwamen uit zichzelf. Het verdriet was echt. Alleen de reden waarom ik huilde, vertelde ik niet.

"Zijn... zijn ze allemaal overleden?"

De agente knikte langzaam.

"Daar moeten we helaas wel van uitgaan."

Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Even vergat ik zelfs dat ik voorzichtig moest zijn. Ik zag hun gezichten weer voor me. Hoe ze daar tussen de bladeren lagen. Hoe ik had geprobeerd Natasja wakker te krijgen.

"Mevrouw..."

De stem van de agente klonk zacht.

"We begrijpen dat dit verschrikkelijk nieuws is."

Ik knikte zwijgend.

De man bladerde nog even door zijn aantekeningen.

"Er is nog iets."

Mijn maag trok samen.

"De melding die vannacht bij de meldkamer binnenkwam, is gedaan met uw telefoonnummer."

Heel even stopte mijn ademhaling.

Natuurlijk.

Daar had ik helemaal niet aan gedacht.

Mijn gedachten schoten alle kanten op. Eén verkeerde reactie en alles zou instorten.

"Mijn telefoon?"

Hij draaide zijn notitieboekje iets naar zich toe.

"Ja."

Ik haalde diep adem.

"O... die had ik uitgeleend."

"Uitgeleend?"

"Aan Thomas. Zijn telefoon was leeg en die van mij had meestal beter bereik in het bos. Hij zou hem vandaag terugbrengen."

Het bleef een paar seconden stil.

De agente keek naar haar collega.

"Die telefoon is niet gevonden."

Ik haalde langzaam mijn schouders op.

"Dan... dan heeft degene die gebeld heeft hem misschien meegenomen."

Mijn eigen verklaring voelde ongeloofwaardig, maar niemand zei iets.

De agent sloot uiteindelijk zijn notitieboekje.

"Voorlopig weten we nog niet precies wat er gebeurd is. De forensische opsporing is bezig met het onderzoek."

Ik knikte.

"Is er al iets bekend?"

Hij schudde zijn hoofd.

"Nog niet."

Dat was een opluchting.

Of juist niet.

Want als zij het niet wisten...

Wie dan wel?

De agente schoof een kaartje over tafel.

"Hierop staan de gegevens van Slachtofferhulp. Daarnaast vindt u onze telefoonnummers. Mocht u zich nog iets herinneren of iemand spreken die gisteren bij het kampvuur aanwezig was, dan horen we dat graag."

Ik pakte het kaartje aan en knikte.

"Dat zal ik doen."

Ze stonden op, bedankten voor de koffie en liepen naar de voordeur. Pas toen hun auto de straat uitreed, sloot ik de deur en bleef ik er met mijn rug tegenaan staan.

Mijn benen voelden slap.

Ik liet me langzaam op de vloer zakken.

De tranen kwamen opnieuw.

Niet alleen omdat mijn vrienden echt dood waren, maar ook omdat ik zojuist zonder aarzelen tegen de politie had gelogen.

Mijn blik gleed naar mijn handen.

Wat me pas toen opviel, was dat ik hun hartslagen had kunnen horen zodra ze binnenkwamen. Niet vaag, maar duidelijk. Twee verschillende ritmes. Zelfs toen ze zacht met elkaar praatten, hoorde ik het bloed door hun aderen stromen. Het geluid was me tijdens het gesprek nauwelijks opgevallen, maar nu ik eraan terugdacht, kon ik het niet meer vergeten.

Langzaam sloot ik mijn ogen.

Nee...

Dat was onmogelijk.

Toch wist ik zeker dat ik het gehoord had.

En diep vanbinnen begon een waarheid, waar ik met alle macht voor weg probeerde te lopen, steeds meer vorm te krijgen.

Er was vannacht iets met mij gebeurd.

Iets wat mijn leven voorgoed had veranderd.

Hoofdstuk 3

Ik durfde de deur niet meer uit.

Niet omdat ik bang was voor wat zich daarbuiten bevond, maar omdat ik niet wist wat ik inmiddels was geworden. Steeds opnieuw speelde dezelfde gedachte door mijn hoofd. Wat als ik iemand aanviel? Wat als ik ineens de controle verloor? Misschien kon ik niet eens meer tegen daglicht. Alles wat ik ooit over vampiers had gelezen of in films had gezien, kwam in flarden terug, maar niemand had ooit een handleiding geschreven voor iemand die zomaar wakker werd en er misschien zelf een was geworden.

De regen tikte nog altijd zacht tegen de ramen. Buiten leek de wereld gewoon door te draaien. Mensen reden voorbij, wandelden met hun hond of fietsten naar hun werk, terwijl mijn leven in minder dan vierentwintig uur volledig op zijn kop was gezet. Ik liep doelloos door mijn woonkamer, opende de koelkast en pakte een bakje yoghurt. Zodra ik een hap nam, draaide mijn maag zich om. Ik probeerde een boterham. Hetzelfde. Zelfs een slok sinaasappelsap kreeg ik met moeite weg. Mijn lichaam leek het eten simpelweg niet meer te willen.

De gedachte waar ik steeds voor probeerde weg te lopen, drong zich opnieuw op.

Moest ik... bloed drinken?

Alleen al het woord bezorgde me kippenvel. Mijn maag trok samen en ik zette het glas terug op het aanrecht. Nee. Dat wilde ik niet. Ik kon het niet. Ik zag de gezichten van mijn vrienden weer voor me, bleek en levenloos tussen de bladeren. Als dat de prijs was van mijn nieuwe bestaan, dan wilde ik het helemaal niet.

Ik haalde een paar keer diep adem en probeerde de paniek te onderdrukken. Misschien moest ik ophouden met gissen en gewoon uitzoeken wat er werkelijk met mij veranderd was. Als ik mezelf beter begreep, voelde alles misschien iets minder beangstigend.

Ik sloot mijn ogen en luisterde.

Eerst hoorde ik alleen de regen. Daarna steeds meer. Een auto die twee straten verder optrok. Een vogel die op de dakgoot landde. Het zachte gezoem van een koelkast bij de burens. Iemand die verderop een raam dichtdeed. Het was alsof de wereld ineens veel groter was geworden en ik voor het eerst alle geluiden tegelijk kon onderscheiden.

Verbaasd opende ik mijn ogen.

Dit was geen verbeelding.

Ik liep naar de boekenkast, pakte een roman en sloeg hem willekeurig open. Pas toen besepte ik dat ik mijn bril helemaal niet op had. Normaal zou de tekst één wazige vlek zijn geweest, maar nu las ik iedere letter moeiteloos. Ik keek door het raam naar de bomen aan het einde van de straat. Zelfs de nerven van de bladeren kon ik onderscheiden.

Langzaam liep ik naar de spiegel in de hal.

Een meisje keek me aan dat onmiskenbaar ik was, en toch ook weer niet.

Mijn huid leek gladder dan ooit. De kleine oneffenheden waar ik me jarenlang aan had gestoord, waren verdwenen. Mijn blauwe ogen hadden een heldere, bijna kristalachtige kleur gekregen en mijn lange blonde haar glansde alsof ik uren bij de kapper had gezeten. Ik streek voorzichtig langs mijn wang. Mijn huid voelde koel aan, maar ook zachter dan ik ooit had gevoeld.

Ik trok de mouw van mijn trui omhoog en keek naar de snee die ik twee dagen geleden tijdens het koken had opgelopen.

Hij was weg.

Niet bijna genezen.

Gewoon verdwenen.

Ik draaide mijn arm heen en weer, alsof ik de wond alsnog ergens moest kunnen vinden, maar mijn huid was volledig gaaf.

Een onrustig gevoel trok door mijn borst.

Dit was niet normaal.

Ik pakte een borstel en haalde die langzaam door mijn haar. Zelfs dat voelde anders. Mijn haar gleed moeiteloos door de borstel heen en viel glanzend over mijn schouders. Onwillekeurig bleef ik mezelf aankijken. Ik zag er... mooier uit. Niet alsof ik iemand anders was geworden, maar alsof een zachtere, bijna perfecte versie van mezelf ineens uit de spiegel terugkeek.

"Dit ben ik niet," fluisterde ik.

Toch wist ik dat het wel zo was.

Nieuwsgierig liep ik naar de andere kant van de woonkamer. Ik zette me af om zo snel mogelijk naar de keuken te rennen. Nog voordat ik goed besepte dat ik was vertrokken, stond ik al bij het aanrecht. Verbaasd knipperde ik met mijn ogen. Dat kon niet. Ik liep terug en probeerde het nog eens, nu bewust. Opnieuw leek de afstand in een oogwenk te verdwijnen. Mijn voeten raakten de vloer nauwelijks. Het voelde niet alsof ik harder mijn best deed; mijn lichaam leek vanzelf te weten hoe het moest bewegen.

Er bleef nog één vraag over.

Voorzichtig legde ik twee vingers tegen mijn pols.

Niets.

Ik drukte iets harder.

Nog steeds niets.

Met een groeiend gevoel van onrust legde ik mijn hand tegen mijn borst. Daar waar mijn hart al mijn hele leven rustig had geklopt, voelde ik alleen een vreemde, ijzige stilte. Ik bleef bewegingloos staan en wachtte bijna koppig op dat vertrouwde ritme. Eén klop. Eén teken dat alles nog normaal was.

Er kwam niets.

Mijn keel werd droog.

"Nee..." fluisterde ik.

Ik controleerde mijn andere pols. Daarna opnieuw mijn borst. Alsof ik bij de eerste poging iets over het hoofd had gezien.

Niets.

Langzaam liet ik me op de bank zakken. Mijn gedachten tolden door elkaar. Ik hoefde mezelf niets meer wijs te maken. Er was iets fundamenteel veranderd. Mijn lichaam genas razendsnel. Ik zag scherper dan ooit. Ik hoorde geluiden die onmogelijk hoorbaar konden zijn. Ik bewoog sneller dan een mens ooit zou kunnen. En nu... had ik niet eens meer een hartslag.

Mijn maag trok pijnlijk samen. Het was geen gewone honger. Het voelde dieper, dwingender. Alsof mijn lichaam om iets vroeg dat ik niet wilde begrijpen. De gedachte alleen al maakte me misselijk. Als ik werkelijk een vampier was, betekende dat dan dat ik bloed nodig had om te overleven? Ik dacht aan Natasja, Karen, Thomas en Nadine. Aan hun bleke gezichten tussen de bladeren. Ik zag hun levenloze lichamen weer voor me en voelde de tranen opnieuw opkomen.

"Dat ga ik niet doen," zei ik zacht tegen de lege kamer. "Nooit."

Misschien loog ik tegen mezelf. Misschien zou mijn lichaam uiteindelijk sterker blijken dan mijn wil. Maar op dat moment wist ik één ding zeker. Liever stierf ik van de honger dan dat ik ooit iemand hetzelfde aandeed als wat mijn vrienden was overkomen.

Ik veegde mijn gezicht droog en staarde doelloos voor me uit. Buiten tikte de regen nog altijd tegen de ramen. Het leven ging gewoon door, terwijl de wereld die ik kende langzaam onder mijn voeten vandaan leek te verdwijnen. Ik had geen idee wat ik moest doen, wie ik om hulp kon vragen of zelfs of er überhaupt iemand bestond die antwoorden had op mijn vragen.

Precies op dat moment klonk de deurbel.

Het geluid sneed dwars door de stilte.

Mijn hele lichaam verstijfde.

Er kwam toch niemand onverwacht bij me langs.

Heel even bleef ik zitten, terwijl mijn ademhaling vanzelf langzamer werd. Toen hoorde ik iets dat mijn hart allang niet meer kon doen, maar mijn nieuwe zintuigen des te beter oppikten.

Voetstappen.

Rustig.

Geduldig.

Iemand wachtte aan de andere kant van de voordeur.

Hoofdstuk 3

Voor ik naar de voordeur liep, bleef ik stokstijf staan. Mijn hand rustte al op de klink, maar iets hield me tegen. Langzaam sloot ik mijn ogen en luisterde. Eerst hoorde ik alleen de regen die zacht tegen de ramen tikte. Daarna de wind die langs de gevel streek. Een auto die een paar straten verder optrok. Maar aan de andere kant van de deur...

Niets.

Geen hartslag.

Mijn maag trok samen.

Ik had de hartslagen van de agenten vanmorgen moeiteloos gehoord. Als daar nu iemand stond en ik hoorde niets, dan kon dat maar één ding betekenen.

Mijn ademhaling versnelde.

Nog voordat ik kon besluiten of ik de deur überhaupt wilde openen, klonk een rustige mannenstem.

"Je hoeft niet bang te zijn. Ik kom in vrede."

Ik bleef zwijgen.

"Je zit met een hoop vragen," vervolgde hij kalm. "En ik denk dat ik de meeste antwoorden heb."

Ik slikte. Mijn hand trilde licht toen ik de deur uiteindelijk opende.

Voor me stond een man die onmogelijk over het hoofd te zien was. Hij was lang, met donker haar dat achteloos over zijn voorhoofd viel. Zijn huid was zo gaaf dat het bijna onnatuurlijk leek en zijn gezicht had iets perfects, alsof iedere lijn met uiterste precisie was gevormd. Zijn ogen rustten kalm op de mijne, zonder dreiging, zonder haast.

En inderdaad...

Geen hartslag.

Even vergat ik adem te halen.

Hij glimlachte nauwelijks merkbaar.

"Mag ik binnenkomen?"

Ik aarzelde. Alles in mij zei dat het onverstandig was om een vreemde binnen te laten. Zeker een vreemde waarvan ik vrijwel zeker wist dat hij een vampier was. Maar tegelijkertijd was hij misschien de enige die kon uitleggen wat er met mij gebeurd was.

Langzaam deed ik de deur verder open.

Hij stapte rustig naar binnen, keek vluchtig om zich heen en ging op een stoel aan de eettafel zitten, alsof hij alle tijd van de wereld had.

"Je bent er inmiddels waarschijnlijk achter dat er iets met je lichaam aan de hand is."

Ik knikte zwijgend en ging tegenover hem zitten. Voor het eerst sinds hij binnen was, besepte ik hoe ongemakkelijk de stilte eigenlijk was.

"Wil je koffie?" vroeg ik automatisch.

De vraag floepte eruit voordat ik erover nadacht.

Hij glimlachte nu iets breder en schudde zijn hoofd.

"Nee, dank je."

Hij tilde de leren tas op die hij had meegenomen en zette die voorzichtig op tafel.

"Maar ik heb wel iets voor jou."

Mijn blik volgde zijn handen terwijl hij de tas opende. Hij haalde een klein glazen flesje tevoorschijn. De donkere, dieprode vloeistof erin had maar één mogelijke betekenis.

Nog voordat hij iets zei, voelde ik mijn lichaam reageren.

De scherpe, knagende honger die de hele ochtend ergens op de achtergrond aanwezig was geweest, kwam plotseling met volle kracht terug. Mijn keel voelde droog en mijn blik bleef ongewild op het flesje rusten.

Hij schoof het flesje langzaam mijn kant op. "Drink maar."

Ik keek hem wantrouwend aan. "Waarom zou ik je vertrouwen?"

"Omdat je lichaam je straks toch overtuigt."

Zijn stem bleef kalm, alsof hij precies wist wat er in mij omging. Ik bleef nog een paar tellen naar het flesje kijken. De dieprode vloeistof leek bijna zwart in het schemerige licht van de woonkamer. Alles in mij zei dat ik het moest laten staan, maar tegelijk voelde ik een honger die steeds moeilijker te negeren werd. Mijn keel werd droog en mijn blik bleef ongewild op het flesje rusten. Uiteindelijk pakte ik het op, schonk de inhoud in een glas en hoorde mezelf vragen: "Wil jij ook een glas?"

Een glimlach verscheen op zijn gezicht. "Nee. Ik ben al voorzien."

Zijn antwoord klonk zo vanzelfsprekend dat ik pas een seconde later besepte wat hij werkelijk bedoelde. Ik bracht het glas aarzelend naar mijn lippen en nam een kleine slok. Vrijwel onmiddellijk voelde ik de verandering. De scherpe honger die als een knoop in mijn lichaam had gezeten, verdween langzaam naar de achtergrond. Mijn spieren ontspanden zich en de

onrust in mijn hoofd maakte plaats voor een onverwachte helderheid. Zonder erbij na te denken nam ik nog een slok, daarna nog één. Toen zette ik het glas langzaam terug op tafel.

Ik keek ernaar alsof het me ieder moment antwoord zou kunnen geven. Het ergste was misschien nog wel dat ik het niet vies had gevonden. Integendeel. Mijn lichaam had het ontvangen alsof het precies kreeg waar het al uren om had gevraagd. Alleen die gedachte al bezorgde me een rilling.

Hij had me al die tijd zwijgend aangekeken.

"Dat betekent niet dat je een monster bent," zei hij uiteindelijk zacht.

Ik hief mijn hoofd op en keek hem recht aan. "Wie ben jij?"

Hij leunde ontspannen achterover, alsof hij zich geen enkel moment bedreigd voelde. "Mijn naam is Lucian."

Ik proefde de naam even in gedachten, zonder te weten waarom.

"Gisteravond zag ik wat een groep jonge vampiers had aangericht," vervolgde hij. "Toen ik aankwam, waren ze al verdwenen. Ik controleerde of er misschien nog iemand leefde. Meestal doe ik dat niet eens meer. Na zoveel jaren weet je eigenlijk al wat je zult aantreffen." Zijn blik gleed heel even langs mij heen, alsof hij de open plek in het bos opnieuw voor zich zag. "Maar toen hoorde ik jouw hart."

Mijn adem stokte.

"Het klopte nog. Zwak, maar het klopte."

Ik voelde mijn vingers zich om het glas sluiten.

"Ik had twee mogelijkheden," zei hij rustig. "Je laten sterven... of proberen je te redden. Ik heb voor het laatste gekozen."

"Door mij jouw bloed te geven?"

Hij knikte langzaam. "Een paar druppels waren genoeg. Meer niet."

"En daarna ben je gewoon weggegaan?"

Heel even verscheen er iets van spijt in zijn ogen.

"Dat was wel mijn bedoeling. Ik wilde me er niet mee bemoeien. Maar onderweg bleef ik aan je denken. Je werd wakker in een wereld waarvan je het bestaan niet eens kende. Zonder uitleg. Zonder iemand die je kon vertellen waarom je ineens anders was. Ik wist dat je vragen zou hebben. Ik wist ook dat de honger zou komen." Hij keek even naar het lege glas voor me en glimlachte flauwtjes. "Zo te zien had ik daar geen ongelijk in."

Ik liet mijn blik naar het glas zakken. Er zat nog een dun rood randje langs de binnenkant. Mijn maag reageerde direct. Niet met walging, maar met een stille behoefte aan meer. Ik schoof het glas haastig van me af.

"Betekent dit..." Mijn stem klonk zachter dan ik wilde. "Dat ik nu echt een vampier ben?"

Lucian antwoordde niet meteen. Hij bestudeerde mijn gezicht aandachtig, alsof hij iets zocht wat ik zelf nog niet kon zien.

"Ja."

Dat ene woord leek alle lucht uit de kamer te trekken.

Ik voelde mijn keel dichtknijpen en staarde naar mijn handen, alsof ik daar ineens het bewijs zou vinden. Alles wat ik die ochtend had ontdekt, viel als de stukjes van een puzzel op zijn plaats. Mijn scherpe gehoor. Mijn perfecte zicht. De snelheid. Mijn gladde huid. Het ontbreken van een hartslag. Zelfs de honger kreeg ineens een naam.

"Je bent een vampier, Arianne," zei hij zacht. "En ik weet dat dat waarschijnlijk het laatste is wat je ooit had willen horen. Maar het verandert niets aan wie jij vanbinnen bent."

Ik slikte moeizaam.

"Je bent niet wakker geworden als een monster. Je bent wakker geworden als jezelf... alleen met een lichaam dat volgens heel andere regels leeft."

Ik keek hem aan. "En... kan ik hier ooit mee leren leven?"

Een warme, geruststellende glimlach verscheen op zijn gezicht.

"Ja," zei hij. "En als jij het toestaat, help ik je daarbij."

Hoofdstuk 4

Ik zei een tijdje niets.

Zijn woorden bleven door mijn hoofd echoën, alsof mijn gedachten moeite hadden ze te accepteren. *Je bent een vampier*. Nog geen vierentwintig uur geleden was ik gewoon Arianne geweest. Een meisje met een gewone baan, gewone vrienden en een leven waar eigenlijk niets bijzonders aan was. Nu zat ik tegenover een man zonder hartslag die me zojuist had verteld dat ik nooit meer mens zou zijn.

Mijn handen trilden.

Ik sloeg ze in elkaar om het minder zichtbaar te maken, maar het hielp nauwelijks. Mijn ademhaling versnelde en ik voelde de paniek opnieuw opkomen.

"Ik ben een vampier," fluisterde ik.

Hardop uitgesproken klonk het nog onwerkelijker.

Mijn blik gleed naar het lege glas dat nog op tafel stond. Nog geen tien minuten geleden had ik zonder aarzelen bloed gedronken. Niet omdat ik dat had gewild, maar omdat mijn lichaam ernaar verlangde. Alleen die gedachte al bezorgde me een misselijk gevoel.

"Dat betekent dus..." Ik kreeg de zin nauwelijks af. "Dat ik mensenbloed drink."

Lucian antwoordde niet direct. Hij gaf me de tijd om mijn eigen woorden te horen.

"Ja," zei hij uiteindelijk rustig. "Je lichaam heeft bloed nodig om te overleven."

Ik voelde mijn maag samenknijpen.

De beelden uit het bos schoten opnieuw door mijn hoofd. Natasja. Karen. Thomas. Nadine. Hun bleke gezichten lagen voorgoed in mijn geheugen gegrift.

"Maar dat maakt me toch een monster?" vroeg ik zacht. "Dat is toch precies wat die anderen ook waren?"

Mijn stem brak op het laatste woord.

Lucian schudde langzaam zijn hoofd.

"Nee."

"Hoe kun je dat zo zeker weten?"

"Omdat een monster geen schuldgevoel voelt."

Ik keek hem zwijgend aan.

"Een monster vraagt zich niet af of het iemand pijn doet. Een monster huilt niet om mensen die het nauwelijks een dag eerder heeft verloren. Jij doet dat wel."

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen.

Misschien had hij gelijk.

Misschien ook niet.

Ik kende vampiers alleen uit films, boeken en de verhalen waarmee kinderen elkaar bang maakten. Daar waren ze bijna altijd hetzelfde. Meedogenloos. Bloeddorstig. Gevaarlijk. Wezens zonder geweten die mensen alleen zagen als prooi.

"Bestaan er eigenlijk wel goede vampiers?" vroeg ik uiteindelijk.

Hij glimlachte flauwtjes.

"Dat hangt ervan af aan wie je die vraag stelt."

Ik fronste.

"Voor de meeste mensen zijn we allemaal monsters," vervolgde hij. "Ze kennen alleen de verhalen. En eerlijk gezegd... sommige vampiers doen ook hun best om die verhalen waar te maken."

Ik dacht terug aan de open plek in het bos.

"Zoals degenen die mijn vrienden hebben vermoord."

Zijn glimlach verdween.

"Ja."

Er viel een stilte.

"Waarom?" vroeg ik. "Waarom zouden ze zoiets doen?"

Hij liet zijn blik even rusten op de regen die nog altijd langs het raam naar beneden liep.

"Omdat macht en honger een gevaarlijke combinatie zijn. Sommige vampiers geloven dat mensen er alleen zijn om gebruikt te worden. Ze voelen zich sterker, slimmer en onsterfelijk. Na verloop van tijd vergeten ze dat ze ooit zelf mens zijn geweest."

"En jij niet?"

Zijn ogen vonden de mijne weer.

"Nee."

"Waarom niet?"